

חיילים ומתקדמים יקרים,
מזבזי ישראל.

שמי צהבה (מאורצה) פיימן ונאצ'ר בהונגריה בשנת 1925. בפסח 1944 נלקחנו לאסו אושאוויץ ומשם נשלחנו ברכבת קברניאן.
שם, במקום האורז הפוא, איבדתי את הרוי ואלר אחור' לי שלוש ילדיה הקטנים. נגררנו קבד, אללר הלנה ואללר מדינה.
אני בלגרה ככ מרגר גחושג שליחור למוקה, כמי שרלרר אלר הגררר וככרה לרלרר לל אלר הרסלור.
חיילי צהלי הקינים.

כמאן שאני אולצ'ר ללכוד במלל 333 בשילור האויב, חלמתי לל יום שבו יריה מי שילן לינו.
היום, אלרר המילן הררר אלרר הרשוברר לכל מה שלברנו שם. אלרר משרג' ברברר ירודי חרק וללרר, ככרר שללר הי"גר לררוי ואללר שנספו.
אני מלרר ברר אלרר ואלרר מלר. אלרר נלחמתי לל הריר שהקמנו כמו ירנו מרגר האלר.
הממר שלי אללרר הררר: אלל מלכורו לרלל אלר מורקל הרברר וררללחור שיש ללר - לרללן לל לל ישראל ברלרר.
אני נושאלר הרררר מלומיק הררר לקדוש ברור הררר לללרר אללרר מלל מלשה, שילוניק ללר כור ולל וישיב אלררר לללרר שכלל ברררר, שללל ומלללללל.
ברברר, ברברררר וברבררר ררר.
זרבר פריימן מררררר, נולדה בהונגריה ב1925, בר 101, שרדה את השואה ועלתה ללרר.

גם השנה, כשקולות המלחמה עדיין נשמעים והלב של כולנו נמצא איתכם בחזית, בחרנו לא לוותר. מסורת זיכרון בסלון מקבלת משמעות אחרת - היא כבר לא רק עדות על העבר, היא כוח בשביל ההווה.

אנחנו מביאים אליכם את הקולות של אלו שהיו שם, בחושך הכי גדול, ורואים בכם היום את האור והתקווה. המכתבים האלו נכתבו עבורכם על ידי שורדי שואה, שמבקשים להעביר לכם את הלפיד של הגבורה, העמידה האיתנה והאמונה בצדקת הדרך.

ביחידה, במוצב או בבסיס, ביום הזיכרון לשואה ולגבורה תשפ"ו, קחו אתכם את הסיפורים מאז, התכנסו יחד סביב הזיכרון, ספרו את סיפורי משפחותיכם - היזכרו למה כל כך חשוב להילחם על הבית - בתקווה שזה יטעין אתכם בכח, משמעות ויאיר לכם את הדרך.

אנחנו רוצים להגיד לכם תודה.

תודה שבזכותכם, גם בימים המורכבים האלו, אנחנו יכולים להמשיך להתכנס בבתים שלנו, לשבת יחד בזיכרון בסלון, ולשמור על המסורת שעוברת מדור לדור.

שמרו על עצמכם עבורנו, בדיוק כפי שאתם שומרים עלינו.
אנחנו מחכים לכם בבית, גאים בכם ומודים לכם.

